

Sygn. akt IV P 144/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Sędziowie/Ławnicy:	K. W., D. M.
Protokolant:	stażysta Dominika Flader

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 sierpnia 2016 roku

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko (...) im. ks. W. Ł. w G.

o odszkodowanie

O R Z E K Ł:

1. Zasądzić od pozwanego na rzecz powódki M. K. kwotę 11.970 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt złotych) tytułem odszkodowania.
2. Zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.
3. Pobrać pod pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 599 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.

Sygn. akt IVP 144/16

UZASADNIENIE

Powódka wniosła pozew o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od odwołania powódki ze stanowiska Dyrektora (...) im. ks. dr W. Ł. (1) w G., co nastąpiło na mocy Zarządzenia Prezydenta G. z dnia 11.07.2014r.

Przedmiotowe zarządzenie organu administracyjnego, stanowiące podstawę odwołania powódki ze stanowiska, zostało przez powódkę skutecznie zaskarżone i wyeliminowane z obrotu prawnego z dniem 22.09.2015r. Sprawa toczyła się również przed Naczelnym Sądem Administracyjnym w Warszawie.

Na skutek licznych odwołań składanych przez Organ, orzeczenie WSA z dnia 22.09.2015r. uprawomocniło się dopiero w dniu 21.01.2016r., przy czym Sąd Administracyjny władny był stwierdzić tę prawomocność dopiero w dniu 12.04.2016r.

Prawomocny wyrok eliminujący podstawę odwołania powódki ze stanowiska doręczono pełnomocnikowi dopiero w dniu 19.01. (...), toteż zachowany jest siedmiodniowy termin wymagany do złożenia wniosku i przywrócenie terminu. Wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu powódka dokonała złożenia pozwu w dniu 24.04.2016r. o odwołanie od odwołania powódki ze stanowiska Dyrektora (...) im. ks. dr. W. Ł. (1) w G. oraz o zasądzenie na rzecz powódki odszkodowania w wysokości 11.970 zł oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu. W uzasadnieniu powódka podnosiła, iż w dniu 31.12.2012r. została powołana przez Prezydenta G. na stanowisko dyrektora (...) im. ks. dr. W. Ł. (1) w G. na czas określony od dnia 01.01.2013r. do dnia 31.12.2016r. Dnia 11.07.2014r. powódka otrzymała pisemnie Zarządzenie nr 259/14 Prezydenta G. z dnia 11.07.2014r. w sprawie odwołania Dyrektora (...) im. ks. dr. W. Ł. (1) w G., w którym w § 1 stwierdzono, że powódka zostaje odwołana ze stanowiska ze skutkiem natychmiastowym. Prezydent G. wskazał w uzasadnieniu zarządzenia, że podstawą odwołania jest wielokrotne naruszanie podstawowych obowiązków na zajmowanym stanowisku, tj. naruszenie art. 33 ust. 5 ustawy z dnia 8.03.1990 r. o samorządzie gminnym, art. 7 pkt 3 ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych oraz art. 100 § 1 i art. 167² ustawy z dnia 26.6.1974 Kodeks Pracy.

Według powódki Zarządzenie Prezydenta było merytorycznie bezzasadne, a nadto formalnie niezgodne z prawem. Prezydent formułował twierdzenia nieprawdziwe, krzywdzące powódkę a nadto poparte podstawami prawnymi niemającymi zastosowania w sprawie z uwagi na istnienie *lex specialis* uregulowanego w ustawie o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Powódka z uwagi na własny interes prawny, jak również z uwagi na ochronę dobrego imienia oraz dbałość o praworządność, zaskarżyła przedmiotowe zarządzenie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B., po wyczerpaniu procedury przedsądowej. Wyrokiem z dnia 22.09.2015r. w sprawie o sygn. Akt II SA/Bd 923/15 WSA w Bydgoszczy stwierdził, że zaskarżone Zarządzenie jest niezgodne z prawem. Wyrok powyższy uprawomocnił się z dniem 21.01.2016r. Prawomocny wyrok doręczony został pełnomocnikowi powódki w dniu 19.04.2016r.

Zgodnie z uzasadnieniem przedmiotowego wyroku, w myśl art. 94 ust. 1 i ust. 2 zd 1 ustawy o samorządzie gminnym, nie stwierdza się nieważności (...) zarządzenia organu gminy po upływie jednego roku od dnia ich podjęcia. Jeżeli nie stwierdzono nieważności zarządzenia z powodu upływu terminu określonego w ust. 1, a istnieją przesłanki stwierdzenia nieważności, Sąd Administracyjny orzeka o ich niezgodności z prawem. „Ponieważ w przedmiotowej sprawie od daty wydania zaskarżonego zarządzenia upłynął ponad rok czasu (zarządzenie z dnia 11.07.2014r., data wyrokowania 22.09.2015r.) należało orzec jak w pkt. 1 wyroku” tj. stwierdzić, że zaskarżone zarządzenie jest niezgodne z prawem.

Stwierdzić zatem należy, że odwołanie powódki ze stanowiska miało swą podstawę w akcie prawnym niezgodnym z prawem, co do którego zachodziły przesłanki orzeczenia nieważności, a co do którego z uwagi na upływ czasu stwierdzono niezgodność z prawem. Powyższe czyni wnioski, roszczenia i twierdzenia objęte powództwem w pełni uzasadnionymi.

Na koniec powódka wskazywała, że linia orzecznicza sądów powszechnych oraz sądów administracyjnych w zakresie dopuszczalności wniesienia powództwa do sądu pracy stała się linią ugruntowaną. Wskazać należy na podwójny charakter aktu administracyjnego stanowiącego podstawę odwołania. Zgodnie z art. 15. ust. 7 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej, w sprawach dotyczących powoływania i odwoływania dyrektora instytucji kultury w zakresie nieuregulowanym w ustawie mają zastosowanie przepisy art. 68-72 k.p. Zaskarżone zarządzenie stanowi więc równocześnie akt o charakterze personalnym, wywołujący skutki w sferze prawa pracy co wywołuje ten skutek, że osoba odwołana może ochrony swojego interesu prawnego w zakresie stosunków pracowniczych dochodzić przed sądem pracy oraz działalnie organu administracji podjęte w sferze administracji publicznej (WSA w Poznaniu 23.04.2015r., (...) SA/Po 1320/14).

W niniejszej sprawie według powódki konsultacja odwołania była obowiązkowa, a jej brak stanowi naruszenie prawidłowego trybu odwołania powódki ze stanowiska, co potwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 22.09.2015r. Wobec powyższego powódce należy odszkodowanie za niezgodne z prawem

rozwiązanie stosunku pracy, a z uwagi na to, że powołanie nastąpiło na czas określony, roszczenie opiewa na równowartość trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę. W dniu odwołania powódka otrzymywała uposażenie w wysokości wynagrodzenia zasadniczego 3.000 zł dodatku funkcyjnego w wysokości 13 % wynagrodzenia zasadniczego, dodatku za staż pracy w wysokości 20 % wynagrodzenia zasadniczego, łącznie 3.990 zł.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, ewentualnie zasądzenie odszkodowania w wysokości trzykrotności dodatku funkcyjnego lub trzykrotności różnicy pomiędzy wynagrodzeniem otrzymywanym na stanowisku dyrektora muzeum i kierownika D. Archeologii, o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

Pozwany w uzasadnieniu podnosił, iż nie zgadza się z żadnym z zarzutów wskazanych przez powódkę w pozwie z dnia 24.04.2016r. i podnosił, iż Sąd Pracy nie jest uprawniony do orzekania o nieważności zarządzenia Prezydenta G. z dnia 11.07.2016r. gdyż do wydania takiego orzeczenia uprawniony jest Sąd Administracyjny. W dniu 11.07.2014r. Zarządzeniem nr 259/14 Prezydent G. odwołał powódkę z zajmowanego przez w/w stanowiska dyrektora (...) im. ks. dr W. Ł.. Powódka zakwestionowała zarządzenie Prezydenta G. o odwołaniu jej z funkcji dyrektora muzeum do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w B.. Wyrokiem z dnia 22.09.2015r. (sygn. akt II SAObd 923/15) WSA w Bydgoszcy stwierdził, że zaskarżone zarządzenie jest niezgodne z prawem. WSA uznał, iż obowiązkiem organu było dokładne ustalenie jakie stowarzyszenia zawodowe i twórcze działają na ternie G. i w dalszej kolejności zasięgnięcie ich opinii w sprawie odwoływanego dyrektora, pominięcie tychże działań konsultacyjnych w ocenie Sądu, stanowiło istotne naruszenie prawa. Różnica pomiędzy wyrokiem stwierdzającym nieważność, a wyrokiem stwierdzającym niezgodność z prawem ma zasadnicze znaczenie, bowiem stwierdzenie nieważności zaskarżonego zarządzenia skutkuje jego wyeliminowaniem z obrotu prawnego ze skutkiem ex tunc. Wówczas taki akt należy traktować jako niezdolny do wywołania skutku prawnego od samego początku, co może mieć znaczenie dla czynności prawnych podjętych na podstawie tego aktu. Z kolei orzeczenie przez sąd o niezgodności z prawem uchwały lub zarządzenia, skutkuje tym, że tracą one moc prawną dopiero z dniem orzeczenia o ich niezgodności z prawem.

Odnosząc się do drugiego zarzutu pozwany podkreślił, iż Prezydent G. w dniu 29.05.2014r. wystąpił z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie odwołania p. M. K. do dwóch stowarzyszeń zawodowych i twórczych właściwych ze względu na rodzaj działalności prowadzonej przez instytucję, tj. do (...) Towarzystwa (...) oraz Fundacji na rzecz (...). Odpowiedzi od w/w podmiotów wpłynęły do Urzędu Miejskiego w dniu 11.06.2014r.

Pozwany odwołał się do wyroków z dnia 08.08.2012r. sygn. akt OSK 1295/12), z dnia 12.01.2012r. (sygn. akt II OSK 2545/11), 15.10.2014r. (sygn. akt I PK 43/14). Pozwany szczegółowo opisał powyższe orzeczenia. Ponadto pozwany odniósł się do pojęcia „stowarzyszenie twórcze” podnosząc, że rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z 30.06.2004r. w sprawie organizacji i trybu przeprowadzenia konkursu na kandydata na stanowisko dyrektora instytucji kultury nie wyjaśnia bliżej tego pojęcia. Dlatego pozwany uznawał, że na gruncie tak niejasnej regulacji wykładnia odwołująca się do celu opiniowania powołania i odwołania dyrektora instytucji kultury jest najbardziej właściwa zważywszy cel i zakres działania samorządowych ośrodków kultury, ograniczenie przedmiotowej konsultacji do stowarzyszeń twórczych sensu stricte pozbawiałoby bez widocznego usprawiedliwienia, tego prawa inne stowarzyszenia zajmujące się działalnością w dziedzinie kultury. Pozwany w uzasadnieniu odniósł się do orzeczenia Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 24.04.2014r. który stwierdził, że powszechnie stosowaną przez organizatorów instytucji praktyką przy odwoływaniu dyrektora muzeum jest zasięgnięcie opinii stowarzyszeń zawodowych i twórczych, tych najistotniejszych o zasięgu ogólnokrajowym. W ocenie pozwanej Prezydent G. spełnił wymóg art. 15 ustęp 1 u.o.p.d.k. bowiem zasięgnął opinii stowarzyszenia i fundacji działających lokalnie. Pozwany szczegółowo opisał działania prezydenta G. dokonane przed odwołaniem powódki ze stanowiska dyrektora. Jednocześnie pozwany wskazywał na postawę powódki, która w czasie pełnienia funkcji dyrektora muzeum zaczęła podważać kompetencje prezydenta G. stojąc na stanowisku że prezydent nie może wydawać jej poleceń służbowych, głównie w kwestii wykonywania przez dyrektora muzeum zadań służbowych poza miejscowością w której znajduje się siedziba pracodawcy oraz że nie jest uprawniony do wyrażania zgody na udzielenie urlopu pracowniczego dyrektorowi muzeum. I tak pozwany odwołał się do zdarzeń z dnia 29.01.2014r. i 30.01.2014r. Ponadto pozwany przedstawił działania dyrektora muzeum dot. wprowadzenia aneksu do Instrukcji Obiegu Dokumentów (...), które to działania

były w ocenie pozwanego niezgodne z ustawą z dnia 08.03.1990r. o samorządzie gminnym i z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych. W tym zakresie pozwany odwołał się do wyroku SO w Szczecinie z dnia 24.05.2013r. dokonując opisu sytuacji w tym orzeczeniu. Również pozwany przedstawił pismo z dnia 16.04.2014r. Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, który pozostawił decyzję o odwołaniu dyrektora (...) w G. do wyłącznej gestii prezydenta G.. Reasumując pozwany podnosił, że powódka kwestionowała uprawnienia prezydenta jako zwierzchnika służbowego odmawiając mu między innymi prawa do udzielenia jej urlopu, zatwierdzenia delegacji itp. W ocenie pozwanego ustawa o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej nie zawiera regulacji w zakresie ewentualnych roszczeń przysługujących pracownikowi w przypadku odwołania go ze stanowiska dyrektora z naruszeniem prawa. Dla pozwanego ważną okolicznością było to że po odwołaniu ze stanowiska dyrektora powódka powróciła do pracy na wcześniej zajmowane stanowisko Kierownika D. Archeologii. Odwołanie powódki z funkcji dyrektora nie spowodowało rozwiązania stosunku pracy z powódką. Zmiana spowodowała uszczuplenie wynagrodzenia za pracę o dodatek funkcyjny, lecz powódka nabyła prawo do premii. Dodatkowo powódka otrzymała wynagrodzenie wyższe o 320 zł od poprzedniego kierownika. W takiej sytuacji zdaniem pozwanej art. 50 § 3 i 4 k.p. mogą mieć zastosowanie tylko odpowiednie. Sankcja odszkodowawcza musi być adekwatna do zaistniałej sytuacji. Skoro pracownik traci tylko dodatek funkcyjny to odszkodowanie powinno odpowiadać trzykrotności tego dodatku lub stanowić trzykrotność różnicy pomiędzy wynagrodzeniem otrzymywanym na stanowisku dyrektora muzeum, a kierownika działu archeologii. Pozwany dokonał matematycznego wyliczenia wynagrodzenia powódki otrzymywanego na stanowisku dyrektora i wynagrodzenia otrzymanego na stanowisku kierownika działu archeologii. Po wyliczeniach matematycznych maksymalną wysokość odszkodowania można przyjąć trzykrotność dodatku funkcyjnego dyrektora tj. 1170 zł lub trzykrotność różnicy pomiędzy wynagrodzeniem otrzymywanym na stanowisku dyrektora i kierownika D. Archeologii tj. 810 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Powódka podjęła pracę u pozwanego 16.07.1984r. jako laborantka na okres próbny. Następnie powódka kontynuowała swoje zatrudnienie zawierając z dniem 1.04.1981r. umowę na czas nieokreślony na stanowisku asystenta D. Archeologii. W okresie zatrudnienia powódka zajmowała stanowisko między innymi adiunkta muzeum, kustosza, starszego kustosza, kierownika działu archeologii. Od 1.01.2009r. powódka została powołana na stanowisko dyrektora (...) z zastrzeżeniem, że w przypadku odwołania będzie zatrudniona na dotychczas zajmowanym stanowisku. Powołanie nastąpiło na czas określony do dnia 31.12.2012r. Zarządzeniem Prezydenta G. z dnia 31.12.2012r. powódka została powołana ponownie na stanowisko dyrektora na okres od 1.01.2013r do 31.12.2016r. Zarządzeniem z dnia 11.07.2014r. Prezydenta G. powódka została odwołana ze stanowiska dyrektora (...) i od dnia 1.07.2014r. objęła na czas nieokreślony stanowisko kierownika D. Archeologii. Powódka zaskarżyła Zarządzenie Prezydenta G. w trybie administracyjnym. W dniu 22.09.2015r. WSA w Bydgoszczy wydał wyrok stwierdzający, iż zaskarżone Zarządzenie jest niezgodne z prawem. Powódka pozostaje nadal w zatrudnieniu u pozwanego.

Sąd zważył co następuje.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie akt osobowych powódki, wyroku WSA z dnia 22.09.2015r. wraz z uzasadnieniem (k.11-19), Statutu (...) Towarzystwa (...), Statutu Fundacji na rzecz (...), korespondencji pomiędzy powódką a Prezydentem G. (k.53-56) oraz zeznań świadka M. R. (k. 67v-68). Sąd dał wiarę przedstawionym dokumentom przez strony, albowiem nie budziły wątpliwości i nie został zgłoszony dowód podważający ich wiarygodność. Sąd dał też wiarę zeznaniom świadka M. R..

W zakresie wniosku powódki o przywrócenie terminu do złożenia odwołania należy stwierdzić, że poza sporem jest, iż dopiero w dniu 12.04.2016r. WSA stwierdził prawomocność swojego wyroku. W Zarządzeniu Prezydenta z dnia 11.07.2014r. o odwołaniu powódki ze stanowiska dyrektora nie zamieszczono żadnego pouczenia. Dlatego Sąd uznał, iż nie ma podstaw do przywracania terminu i rozpoznał sprawę na podstawie ogólnych przepisów.

Zarządzeniem nr 259/14 Prezydenta G. z dnia 11.07.2014r. powódka została odwołana ze stanowiska dyrektora (...) im. ks. dr W. Ł. (1) w G. ze skutkiem natychmiastowym. Powodem odwołania było wielokrotne naruszanie podstawowych

obowiązków na zajmowanym stanowisku. Postanowieniem z dnia 07.07.2015r. NSA w W. w sprawie II OSK 1672/15 uchylił postanowienie WSA w Bydgoszczy z dnia 11.02.2015r. w przedmiocie odrzucenia skargi na Zarządzenie Prezydenta miasta G. z dnia 11.07.2014r. NSA w W. uznał, że wniesienie skargi do Sądu Administracyjnego na Zarządzenie organu wykonawczego gminy o odwołaniu dyrektora instytucji kultury należało uwzględnić, że akt ten choć ma charakter personalny to nie jest aktem stricte prywatnoprawnym, gdyż obsada stanowiska dyrektora jest formą zarządzania placówką, związaną z realizacją przez gminą jej zadania w zakresie działalności kulturalnej co niewątpliwie wchodzi w zakres administracji publicznej. Wprawdzie akt odwołania dyrektora wywołuje również skutki w sferze prawa pracy jednak okoliczność ta ma takie następstwo że odwołany dyrektor może kwestionować sam akt odwołania (zarządzenia organu gminy) przed Sądem Administracyjnym natomiast własnego interesu w sferze skutków jakie ów akt wywołuje w zakresie praw pracowniczych może dochodzić przed Sądem Pracy. Ostatecznie NSA w W. uznał, że zarządzenie organu wykonawczego o odwołaniu ze stanowiska dyrektora instytucji kultury nie jest jedynie aktem z zakresu prawa pracy (LEX 1768301). Wyrokiem z dnia 22.09.2015r. WSA w Bydgoszczy stwierdził, iż zaskarżone Zarządzenie Prezydenta G. jest niezgodne z prawem. Przechodząc do rozważań w niniejszej sprawie należy stwierdzić, że ostatecznie utrwalone zostało stanowisko NSA i SN o podwójnym charakterze aktów powołania na stanowiska dyrektorów samorządowych jednostek organizacyjnych jako aktów publicznoprawnych, a zarazem aktów wywołujących skutki w sferze prawa pracy. W postanowieniu z dnia 3.02.2012r. II OSK (...) Sąd Najwyższy wskazał na brzmienie ust.7 art. 15 ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej z dnia 31.08.2011r (Dz.U. nr 207 poz. 1230), który stanowi, że w sprawach dotyczących powoływania i odwoływania dyrektora instytucji kultury w zakresie nieuregulowanym ustawie mają zastosowanie przepisy art. 68 – 72 k.p. Do stosunku pracy na podstawie powołania (art. 70 k.p.) stosuje się przepisy dotyczące umowy o pracę na czas nieokreślony z wyłączeniem przepisów regulujących tryb postępowania przy rozwiązywaniu umów o pracę, rozpatrywanie sporów ze stosunku pracy w części dotyczącej orzekania o bezskuteczności wypowiedzeń, o przywracanie do pracy (art. 69 k.p.). Po wydaniu wyroku WSA z dnia 22.09.2015r. stwierdzającego, że Zarządzenie Prezydenta G. z dnia 11.07.2014r. jest niezgodne z prawem, zarządzenie należy traktować jako nieistniejące a wyrok stwierdzający, że zarządzenie jest niezgodne z prawem wywarł skutek prawny z mocą ex tunc. Sąd uznał, że w zaistniałym stanie prawnym nie ma podstaw do merytorycznego rozpoznawania sprawy z uwagi na treść orzeczenia WSA z dnia 22.09.2015r. i jego skutków. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka M. R., przy czym Sąd uznał, że nie pozostają w bezpośrednim związku z przedmiotem postępowania. Sąd przyjął za wiążące orzeczenie WSA z dnia 22.09.2015r. i w tym stanie konsekwentnie uznał za zasadne żądanie powódki odszkodowania.

Co do wysokości odszkodowania, Sąd uznał, że nie ma podstaw do ograniczania powódce odszkodowania w żaden sposób. Po pierwsze powódka i Prezydent G. zawarli porozumienie na podstawie którego przyjęto, że po ewentualnym odwołaniu powódki ze stanowiska dyrektora powódka będzie zatrudniona na wcześniej zajmowanym stanowisku i nie wykluczono stosowania przepisów między innymi dotyczących odszkodowań (pismo Prezydenta G. z dnia 31.12.2012r. - akta osobowe k. 203). Należy uznać, że w rozpatrywanej sprawie odwołanie ze stanowiska dyrektora nastąpiło w trybie natychmiastowym co uzasadnia odszkodowanie na podstawie art. 56 i 58 k.p. w związku z art. 69 k.p. Odszkodowanie przewidziane w art. 58 k.p. ma charakter kompensacyjnoodszkodowawczy i stanowi roszczenie majątkowe sui generis u którego podstaw obok funkcji kompensacyjnej leży funkcja socjalna i represyjna. Oznacza to, że nie można przyjąć tak jak wskazywał pozwany matematycznego wyliczenia różnic w wynagrodzeniu jakie powódka otrzymywała na stanowisku dyrektora i potem wynagrodzeniu jakie otrzymywała po odwołaniu. Powódka została powołana na stanowisko dyrektora do 31.12.2016r. a odwołanie nastąpiło Zarządzeniem Prezydenta G. z dnia 11.07.2014r. W tym okresie powódka mogła liczyć na gratyfikacje pieniężne związane ze stanowiskiem dyrektora typu nagrody, które pozwany, o czym świadczą akta osobowe, praktykował np. nagrody miesięczne uzależnione od wynagrodzenia zasadniczego, premia regulaminowa i nagrody specjalne ((...) Funduszu (...)). Chodzi również o swego rodzaju prestiż jaki był związany ze stanowiskiem powódki, który trudno ocenić w wartościach pieniężnych. Dlatego sąd uznał, że w powyższych okolicznościach sprawy zasadne jest zasądzenie odszkodowania na ogólnych powszechnie obowiązujących zasadach.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. Opłatę od pozwu ustalono na podstawie Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28.07.2005r (Dz.U. 2016 poz. 623 art. 13.1). O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono

zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015.1800)§ 9.1 pkt 1.